



1195-17
2017-03-08
Linda
Andri

2017-03-08

Högsta Förvaltningsdomstolen
Stockholm

Överklagande

Klagande: Anna Svanberg

Ombud och offentligt biträde:

Advokat Martin Beskow
Advokatfirman Beskow AB
Västerås Slott
722 11 Västerås

Motpart: 1. Socialnämnden i Solna Stad
2. William Svanberg, 160926-9517

Saken: Vård enligt LVU för William Svanberg

Dom: Kammarrätten i Stockholm, dom 2017-02-15
i mål 7594-16

YRKANDE

Det yrkas att Högsta Förvaltningsdomstolen ändrar
Kammarrättens dom och upphäver vården enligt LVU.

RÄTTSLIGA GRUNDER

Brister i omsorgen enligt LVU § 2 föreligger inte.

OMSTÄNDIGHETER I SAK

Som framgår av Kammarrättens dom, sid 7, har Socialnämnden påstått att Anna har gjort sig skyldig till följande omsorgsbrister:

- A: Att hon inte kom till Eskilstuna Sjukhus
- B: Att hon inte haft kontakt med William
- C: Att hon skulle meddelat sjukhuset att hon motsatt sig vård
- D: Att hon inte visat att hon förmått sätta Williams behov främst

Av dessa påstådda omsorgsbrister har två helt riktigt ogillats av Kammarrätten, B och C. Den bristande kontakten med William beror på att han omhändertogs enligt LVU och de meddelanden som skickades till sjukhuset innebar inte att hon motsatte sig vård. De enda omständigheter som Kammarrätten lagt Anna till last är således att hon inte kom till Eskilstuna Sjukhus och att hon inte förmått sätta Williams behov främst, A och D.

De frågor som bör prövas i målet är således om dessa påstådda brister verkligen existerat, om de i så fall varit brister eller inte och, om så anses vara fallet, om de är tillräckligt allvarliga för att motivera ett omhändertagande enligt LVU.

A: Att Anna inte kom till Eskilstuna Sjukhus.

Efter förlossningen flyttades William till Eskilstuna Sjukhus. Williams pappa var på Eskilstuna Sjukhus tillsammans med William. William låg i en kuvös och kunde varken kontaktas eller ammas. Det fanns således inga som helst förutsättningar för Anna att faktiskt ta hand om William. Om någon form av omhändertagande skulle behövas så fanns Williams pappa på plats. Anna var dessutom trött efter förlossningen och behövde vila. Hon var sjuk i smittsam feber och hade av vårdpersonal fått veta att hon inte fick vistas på den avdelning där William vårdades. Eftersom hon således varken kunde eller fick bidra till vården av William valde hon att stanna hemma några dagar och vila. Detta gjorde det dessutom möjligt att ta hand om familjens hundar dessa första dagar. Att åka till Eskilstuna Sjukhus för att vistas på en annan avdelning än William upplevde Anna som totalt meningslöst. Så snart vården på Neonatalavdelningen var avslutad och William flyttades till Danderyds Sjukhus återupptog Anna kontakten med honom, hon

åkte dit direkt. Hon ammade William och var hos honom ända till dess att hon fick besked av Socialtjänsten att hon inte fick vara där, då följde hon deras anvisningar och åkte därifrån. Hon har sedan dess inte tillåtits träffa William.

Mot bakgrund av det ovanstående är det enligt min uppfattning uppenbart att denna omständighet inte kan eller bör läggas till grund för beslut om vård enligt LVU.

Av Kammarrättens domskäl, sid 11, framgår inte heller att Kammarrätten skulle anse att det var fel av Anna att inte närvara vid Neonatalvården. De vänder sig närmast mot att Anna inte lämnat kontaktuppgifter så att man kunde få tag i henne. Detta är direkt felaktigt och vi förstår inte varifrån det kommer. Anna ringde på kvällen den 27/9 till Eskilstuna Sjukhus och lämnade sitt telefonnummer. De kunde även fått Annas telefonnummer från [REDACTED] som var där hela tiden. De hade även kunnat få Annas telefonnummer från Danderyds Sjukhus, Socialtjänsten eller barnmorskemottagningen Vasamma om de skulle tappa bort det. Anna hade kontakt med [REDACTED] under vårdtiden. De hade kunnat få kontakt med Anna när de ville, direkt på det telefonnummer hon lämnat eller via [REDACTED]. De hörde dock inte av sig en enda gång. Den påstådda bristen har inte existerat.

Skulle rätten finna att det var fel att inte vara tillräckligt kontaktbar så var det i vart fall en engångshändelse som inte säger något om Annas föräldraförmåga. En sådan engångshändelse kan och bör inte läggas till grund för beslut om vård enligt LVU.

B: Att Anna inte skulle förmått sätta Williams behov främst.

Anna har aldrig fått chansen att vara förälder. Det finns därför ingen som helst information om hur hon skulle fungera som förälder. Detta är inte något som är unikt för Anna, samma gäller för nästan alla nyblivna föräldrar. Det är svårt att förstå varför Anna skulle behandlas på ett annat sätt än andra. Som framgår av domen har hon aktivt deltagit i processen genom att ta del av material och besvara alla påståenden om henne. Att hon valt att göra det per brev i stället för genom personlig närvaro påverkar inte bedömningen, hon måste själv kunna bedöma vilken metod att delta som passar henne bäst.

Kammarrätten fäster vikt vid Annas agerande på Danderyds Sjukhus före förlossningen, detta framgår av domen sid 8 och 10. Det förtjänar därför framhållas att det inte gått till på det sätt som Kammarrätten uppfattat det. Anna fick aldrig någon information om att Williams [REDACTED] var dåliga, i vart fall inte på ett begripligt sätt. Händelseförloppet på

Danderyds Sjukhus beskrivs bäst av Anna själv, jag bilägger därför hennes berättelse om vad som hände på Danderyd, det framgår av hennes e-post 28/2, bilaga 1 till överklagandet. Skrivelsen innehåller även andra synpunkter som Anna önskar förtydliga.

Hade Anna fått information om att William var i fara skulle hon absolut inte lämnat sjukhuset. Detta torde vara självklart, som blivande mamma var hon givetvis rädd om sitt barn.

Kammarrätten fäster även vikt vid att Anna inte låtit sig kontaktas av Socialtjänsten. En normal, frisk och skötsam nybliven mamma behöver normalt inte ha kontakt med Socialtjänsten och det finns ingen anledning att kräva detta av henne. Det är dessutom så att Socialtjänsten tog ifrån Anna hennes nyfödda barn och gjorde klart för Anna att hon inte skulle få träffa barnet. Att i det läget kräva *samarbete* känns faktiskt ganska absurt. Socialtjänsten har skapat den motsättning som ledde till att Anna avhållit sig från kontakter med dem och det har i efterhand visat sig att de skäl för omhändertagandet som då gjordes gällande faktiskt inte fanns. Det är viktigt att notera att (med ett enda undantag, agerandet vid Danderyds Sjukhus, se ovan om detta) de enda brister som görs gällande av Kammarrätten är Annas agerande *efter* omhändertagandet. Detta bekräftar att omhändertagandet var felaktigt. Det är inte rimligt att begära att Anna ska samarbeta med den myndighet som tagit hennes nyfödda barn ifrån henne på felaktiga grunder.

PRÖVNINGSTILLSTÅND:

Det är av vikt för rättstillämpningen att målet prövas på nytt. Det finns även synnerliga skäl för prövningstillstånd på grund av att målets utgång berott på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Rättstillämpningen:

1: Omständighet som inträffat innan barnet föddes?

Kammarrätten har motiverat sin dom med Annas agerande på Danderyds sjukhus innan William föddes. Att detta beskrivits felaktigt har förklarats ovan. Högre rätt bör få tillfälle att bedöma om en brist i omsorgen verkligen kan grundas på ett agerande som inträffat innan barnet existerade.

2: Omsorgsbrist?

Kammarrätten har motiverat sin dom med en händelse som beskrivits fullständigt felaktigt och på Annas agerande efter att William omhändertogs. Det finns inte en enda omständighet som kan kopplas till de rekvisit 2 § LVU innehåller, nämligen följande:

- fysisk eller psykisk misshandel: *Har aldrig påståtts i målet.*
- otillbörligt utnyttjande: *Har inte heller påståtts i målet.*
- brister i omsorgen: *Anna har aldrig vid ett enda tillfälle fått chansen att visa hur hennes omsorg om William skulle fungerat om hon fått träffa honom. William har vårdats under hela hans liv, först på Neonatal-avdelningen där Anna inte fick vara, och därefter med stöd av LVU. Den enda gång Anna fått utöva omsorg om William gjorde hon ostridigt allt rätt. Hon satt med William i famnen och ammade honom till dess att Socialtjänst och Polis beordrade henne från platsen.*
- annat förhållande i hemmet: *Inget förhållande i hemmet har ens antytts skulle vara ett problem för William. Sådana problem finns inte har inte heller påståtts.*

Det som skett i målet är alltså att beslut om vård enligt LVU tagits trots att *inget* av rekvisiten i denna lag är uppfyllda.

Kammarrätten skriver i sina domskäl att Annas agerande i förhållande till sjukhus och socialtjänst skulle utgöra en "omsorgsbrist" i lagens mening. Uttrycket "brister i omsorgen" måste rimligen tolkas som att det avser brister i omsorgen om barnet. Det kan inte ha varit lagstiftarens avsikt att Annas omsorg i förhållande *till annan än barnet* ska prövas, Annas agerande i förhållande till myndigheter och sjukhus. Anna har ingen skyldighet att agera omsorgsfullt mot socialtjänst och sjukhus, hennes skyldighet att agera med omsorg är inriktad på hennes agerande i förhållande till William och där varken finns det eller påstås finnas några som helst brister.

Frågan om brister i omsorg i förhållande till myndigheter och sjukhus kan utgöra sådan omsorgsbrist som avses i 2 § LVU måste prövas av högre rätt.

Grovt förbiseende eller misstag:

Som framgår ovan har Kammarrätten motiverat sin dom bl a med att Anna inte skulle varit anträffbar under vårdtiden på Eskilstuna Sjukhus. Som framgått ovan är detta ett direkt

missförstånd som jag inte förstår varifrån det kommer. Detta är ett allvarligt misstag som synes ha påverkat målets utgång.

Kammarrätten fäster tydligen stort avseende vid Annas agerande på Danderyds Sjukhus. Som framgår av det jag anfört ovan, och Annas beskrivning i bilaga 1, är Kammarrättens uppfattning om Annas agerande ett allvarligt misstag som även det torde ha påverkat målets utgång.

Prövningstillstånd bör därför beviljas.

Västerås



Martin Beskow

Fullmakt och kostnadsräkning bifogas